

Máta soucitně dodala: „Mají pravdu, Sáro, jestli toužíš po kamarádství, já ti ho dát nemůžu. Jsem v jednom kole, každou chvíli mě někdo žádá o pomoc.“

„Na tom přece nezáleží,“ zavrtěla hlavou Sára, „klidně rozzlobím krásnou paní Konvalinku, ale nenechám je, aby tě urážely. A navíc s takhle nafoukanými holkami se stejně kamarádit nechci.“

Po těch slovech se do ní víly pustily všechny a jasně ukázaly, co jsou doopravdy zač. „Okamžitě obě vypadněte. Tohle je naše louka a žádné chudinky tu nemají co dělat.“

Máta se rozesmála. „Žádná louka není vaše, ale to je stejně jedno. My odcházíme na mnohem lepší a vznešenější místo,“ řekla klidně a věřte, nebo ne, vyplázla na ně jazyk. Potom se obrátila k Sáře: „Jsi hodná, že ses mě zastala. Pojd' odsud pryč, zavedu tě za králem zdejšího království.“

KRÁL KARNEOL V RUDÉ ZBROJI

Dřív než se vydaly ke králi, Máta pozvala Sáru k sobě domů.

„Zastavíme se jen na chvílku, potřebuji dokončit rozdělanou práci. Aspoň se seznámíš s Řebříčkem.“

„Aha,“ přikývla Sára, „a kdo je ten Řebříček?“

„S Řebříčkem máme spoustu společného, stejně jako já zlepšuje chuť k jídlu a trávení. Také tlumí záněty a otoky a svou šťávou zalepí a ošetří každou ránu. Práce nám šla dobře od ruky, proto jsme se rozhodli bydlet spolu. On je doktor a já sestra,“ usmála se Máta.

„Jaký je mezi tím vlastně rozdíl,“ vrtalo Sáře hlavou, „léčíte přece oba, nebo snad ne?“

„Samozřejmě, neduhy léčíme oba. Já pomůžu se spoustou drobných problémů – pacientovi se uleví, ovšem uzdravit se musí silnějším lékem. A tehdy